

РЕШЕНИЕ

№ 1077

гр. *, 21.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – *, XLVII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ТОДОР Д. МИТЕВ**

при участието на секретаря **ДИЛЯНА ИВ. БОДУРОВА**
като разглежда докладваното от **ТОДОР Д. МИТЕВ** Административно
наказателно дело № 20222120202664 по описа за 2022 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на С. Ф. К., ЕГН: *****, адрес: гр. *, м.с. „*“ № 1, чрез адв. * от АК-*, против наказателно постановление № 22-0769-001225/07.07.2022г., издадено от Началник група към ОДМВР- *, Сектор „Пътна полиция”- *, с което на жалбоподателя за нарушение по чл. 119, ал 1 от ЗДвП, на основание чл. 179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5, пр. 4 от ЗДвП е наложено наказание глоба в размер на 200 лв. и за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ от ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено наказание глоба в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца.

С жалбата се иска отмяна на обжалваното наказателно постановление, поради незаконосъобразност и необоснованост.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, като се представлява от адв. *. Същият моли за отмяна на наказанието лишаване от право да се управлява МПС и алтернативно- за неговото нямалвяване.

За Административно - наказващият орган, се явява юрк. Желязкова, която моли за потвърждаване на постановлението.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на срока за обжалване по чл.59, ал.2 ЗАНН (видно от разписката на гърба на НП, то е връчено на 11.07.2022 г., а жалбата е подадена на 14.07.2022 г.). Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява **процесуално допустима**. Разгледана по същество жалбата е **основателна** по следните съображения:

На 10.01.2022 г., около 07:02 часа, в гр. *, ж.к. „Меден рудник“ по бул. „Захари С.ов“ в посока кръстовище с ул. „Въстаническа“, жалбоподателят С. К. управлявал лек автомобил марка „Рено Клио“ с рег. № *. При управлението наближил прешеходна пътека пред бл. 62, обозначена с пътен знак Д-17 и пътна маркировка М8.1. В този момент на пешеходната

пътека стъпила св. Г. Д., която предприела пресичане от дясно наляво. Жалбоподателят обаче не спрял пред пешеходната пътека, при което блъснал с автотомобила си св. Д., която паднала на земята. След това жалбоподателят напуснал мястото на произшествието. Впоследствие, на място пристигнал екип на Сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР-*, в който влизали св. Х. Х. и св. Х. К.. Двамата прегледали записи от камера на намиращата се в близост автобусна спирка, а също така от свидетели им бил съобщен регистрационният номер на управлявания от К. автомобил. Полицейските служители се свързали с жалбоподателя, който се върнал на мястото на произшествието. Междувременно св. Д. била отведена с линейка до лечебно заведение.

На същата дата на К. бил съставен АУАН, в който били посочени разпоредбите на чл. чл. 119, ал. 1 и чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ от ЗДвП. Актът бил връчен на жалбоподателя, който не вписал възражения.

На 03.05.2022 г. било образувано Досъдебно производство № 898/2022 г. по описа на РП-* за престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „б“, вр. чл. 342, ал. 1 от НК за това, че на 10.01.2022 г. в гр. *, при нарушение на правилата по ЗДвП е била причинена средна телесна повреда на Г. С. Д. (л. 40), което към 14.10.2022 г. все още не е било приключило (л. 44).

На 07.07.2022г. било издадено и обжалваното НП, в което изцяло било пресъздадено съдържанието на АУАН и били посочени същите законови разпоредби.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства, обективирани в гласните и в писмените доказателства и доказателствени средства, които са непротиворечиви и допълващи се. По делото не се събра доказателствен материал, който да поставя под съмнение така установените факти. Съдът намира, че липсват съществени противоречия между показанията на разпитаните свидетели, като изложената от адв. Андонов фактология на съдебните прения не се подкрепя от нито едно доказателство.

Наказателното постановление е издадено от оправомощено за това лице – Началник група към ОДМВР- *, Сектор „Пътна полиция”-*, а АУАН е съставен от компетентен орган. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок.

Независимо от горното, съдът констатира, че в административнонаказателното производство е допуснато съществено процесуално нарушение, което обуславя отмяна на обжалвания акт.

На датата на извършване на деянието – 10.01.2022 г., свидетелят Х. Х. е съставил на жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение по чл. 119 и чл. 123 от ЗДвП, за това, че е отнел предимството на пешеходец- Г. С. Д. (посочена в акта като лице, претърпяло вреди) на пешеходна пътека и го блъснал, като напуснал мястото на произшествието. Наред с образуваното административнонаказателно производство за извършеното от жалбоподателя, в рамките на същата фактическа обстановка, е било образувано и наказателно производство - ДП № 898/2022 г. по описа на РП - *. Досъдебното производство е образувано за престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „б“, вр. чл. 342, ал. 1 от НК за това, че на 10.01.2022 г. в гр. *, при нарушение на правилата по ЗДвП е била причинена средна телесна повреда на Г. С. Д.. Без значение за извода за идентитет на фактите е правната квалификация на образуваното досъдебно производство, тъй като същата е работна на този етап. Следва да се има предвид, че причиняването на телесно увреждане при нарушение на правилата на ЗДвП на пешеходна пътека (което съответства на постановлението в частта относно нарушението по чл. 119 от ЗДвП), както и напускане на произшествието след това (което съответства на постановлението в частта относно нарушението по чл. 123 от ЗДвП), са квалифициращи признаци по чл. 343, ал. 3 от НК, т.е. всички факти, посочени в обжалваното постановление, които водят до извод за извършено административно нарушение, се обхващат от състава на престъпление от общ характер.

Разпоредбата на чл. 33, ал. 2 от ЗАНН гласи, че при констатиране на признаци на извършено престъпление административнонаказателното производство се прекратява, а материалите се изпращат на съответния прокурор. В мотивите на Тълкувателно решение № 3/22.12.2015 г. по т.д. № 3/2015 г. на ОСНК на ВКС, е посочено, че „Нормата на чл. 33 от ЗАНН възплъщава идеята на законодателя за приоритет на наказателната отговорност над административната, като поначало въобще не допуска конкуренция между административнонаказателно и наказателно производства срещу едно и също лице за едно и също извършено деяние. Щом за дадено деяние е иницирирано наказателно производство, административнонаказателно производство не се образува, а започналото се прекратява. Правилото за примата на наказателната пред административнонаказателната отговорност изначално осуетява опасността от дублиране на административнонаказателната и наказателната отговорност независимо от характера на административнонаказателното производство по смисъла на Конвенцията. Спазването на предписанията на чл. 33, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН е надежден механизъм за предотвратяване на нарушения на принципа *ne bis in idem* при паралелно или последователно провеждани административнонаказателни и наказателни производства, защото изключва подобна процесуална ситуация“. По-нататък в мотивите на тълкувателното решение се приема, че бива оценявана като неправилна практиката „да се образуват и провеждат административнонаказателни производства спрямо нарушители, въпреки наличието на данни за образувани за съответните деяния наказателни производства, в случаите, когато по досъдебните производства не са привлечени обвиняеми лица. Такъв подход минира хода на наказателното производство от гледна точка на правилото *ne bis in idem* с оглед перспективата за по-експедитивно протичане на административнонаказателното производство с наказателен характер и окончателното му приключване първо във времето. Установената от чл. 33 от ЗАНН забрана за образуване и провеждане на административнонаказателно производство, ако за деянието е образувано наказателно производство, акцентира върху „деянието“ като водещо основание при преценката за приложението ѝ, без да поставя изискване за привличане на извършителя в качеството на обвиняемо лице. Това разбиране е синхронизирано и с разпоредбата на чл. 211 от НПК, съгласно която за образуването на досъдебно производство не се изискват данни, обуславящи изводи за извършителя. Привличането към наказателна отговорност за престъпления от общ характер е прерогатив на прокурора, който с оглед конституционните си правомощия решава дали да започне наказателно производство за дадено деяние, и с това предопределя реда за преследването му. Решението на прокурора е задължително за административните органи и императивно изключва възможността за образуване и провеждане на административнонаказателно производство за деянието, ако прокурорът е преценил, че то е престъпно“.

На основание чл. 33, ал. 2 от ЗАНН АНО е следвало да прекрати образуваната преписка по случая и да изпрати материалите за прилагане по вече образуваното ДП. Вместо това обаче, на 07.07.2022 г., АНО е издал въпросното НП, като по този начин е допуснал процесуално нарушение на разпоредбата на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН. Последната гласи, че преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства. АНО не е проверил събраните доказателства и не е отчетел обстоятелството, че има образувани две наказателни производства по отношение на една и съща фактическа обстановка, при идентичност на времето и място на извършване на деянието. Наличието на две производства по идентичен казус, за едно и също събитие и поведение на нарушителя, се явява недопустимо и наказателното постановление следва да се отмени.

Предвид изложеното и поради възможността в настоящия случай лицето да бъде наказано два пъти за едно и също нещо, съдът счита, че атакуваното наказателно постановление следва да се отмени, като постановено при съществено нарушение на

процесуалните правила.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д от ЗАНН в съдебните производства страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен договор за правна защита (л. 32), в които е отразено, че е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. По делото е направено възражение за прекомерност, а съгласно чл. 63д от ЗАНН, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В случая, претендираният размер съответства на минимално предвидения към датата на договарянето размер в Наредбата, който е 300 лв. Доколкото се прилага чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на актове отговаря юридическото лице, представлявано от органа, издал акта, съдът намира, че следва да осъди ОДМВР-* да заплати сторените в настоящото производство разноски в цялост по съображенията, изложени по-горе.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-0769-001225/07.07.2022г., издадено от Началник група към ОДМВР- *, Сектор „Пътна полиция”-*, с което на С. Ф. К., ЕГН: *****, адрес: гр. *, м.с. „*“ № 1, за нарушение по чл. 119, ал 1 от ЗДвП, на основание чл. 179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5, пр. 4 от ЗДвП е наложено наказание глоба в размер на 200 лв. и за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ от ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено наказание глоба в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца.

ОСЪЖДА ОДМВР-* да заплати на С. Ф. К., ЕГН: *****, съдебно-деловодни разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 300 (триста) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.* в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – *: _____